Сценарий за 19 февруари

I водещ: Левски! Име – знаме, име – титла! Знаменосец на Свободата!

II водещ: Левски! Българският Апостол, Апостолът на Свободата!

I водещ: Силната личност, която все още не е намерила свое подобие. Достойният син на България с неизмерима смелост и несломим дух, които го правят безсмъртен за поколенията. Нашият идеал с революционния демократизъм, с качества на ненадминат организатор и стратег в националноосвободителната епоха, символ на непокорния и вечно търсещия човешки дух.

II водещ: Загърбил собственото си съществуване, за да се отдаде на идеята за „чиста и свята република“. Човеколюбецът, изрекъл великите слова: „Ако печеля – печеля за цял народ, ако изгубя – губя само мене си“. С примера на саможертва, човещина и нравствена чистота – такъв е образът на Левски в паметта на българския народ.

I водещ: Във всяко българско сърце живее споменът за него – неуловимият Дякон, човекът с най-чиста душа. Личност, която е нравствена мярка за българите и пример за човешко съвършенство. В представите на всеки българин той е урок по родолюбие, надежда и упование за всички жадуващи свобода българи.

II водещ: При Левски няма ярки контрасти, няма багри и светлосенки, всичко е съвършено, просто и ясно – едно невиждано човешко равновесие, което е присъщо само на великите личности.

И днес той ни е нужен, върви заедно с нас в настоящето и бъдещето: „Времето е в нас и ние сме във времето…“ На 19 февруари ние прекланяме глави пред паметника на Апостола, пред подвига и саможертвата на един от най-преданите и честни синове на България.

……

В робство и неволя, беден се родил,
но сърцат пораснал дяконът Васил.
Имал глас на славей и орлов замах –
над селцата родни спускал се без страх.

Неговите думи вдигнали на крак
беден и заможен, старец и хлапак.
Защитил народа в мъка и беда,
готвил го да тръгне в бой за свобода.

Криели го дебри, пещери, скали.
Пазили го хора, зверове, орли …
Ех, братле, расти ми, бързо порасти -
смелостта на Левски да добиеш ти. .
……

Девет годин той скита се бездомен,
без сън, без покой,
под вънкашност чужда и под име ново
и с сърце порасло и за кръст готово
и носи съзнание, крепост светлина
на робите слепи в робската страна.

Думите му бяха и прости, и кратки,
пълни с упование и надежди сладки.
Говореше често за бунт, за борба,
кат за една ближна обща веселба,
часът на която не беше известен.
…….

Изпитваше кой е сърцат, сиреч честен,
участник да стане в подвига свят,
всек педин слушател беше му и брат...
В бъдещето тъмно, той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно.

Тази заран млад е, довечера стар,
одеве търговец, сега просяк дрипав,
кога беше нужно-хром и сляп, и клипав.
Днес в селото глухо, утре в някой град
говореше тайно за ближний преврат,
за бунт, за свобода, за смъртта, за гробът
и, че време веч е да възстане робът.
……

I водещ: Васил Левски! Отрекъл се от всичко, посветил изцяло живота си на народа. Той убеждава, той зове:”Които искат да мрат за отечеството си, да бъдат готови!”

……..

Писмо до Левски – Цвети Младенова

Песен „Къде си вярна, ти любов народна?“ – Цвети, Айше, Симона и Фатме

……

Смъртта бе за него приятел и брат,
зашил беше тайно в ръкава си яд,
на кръста му вярно оръдие висеше,
за да бъде страшен кога нужда беше.
Той не знаеше отдих, ни мир, нито сън,
обърнал се беше на дух, на огън.
Душата си цяла лейше в едно слово,
понякога чело си мръщеше сурово
и там се четеше и укор и гняв,
и душа опорна и железен нрав.

……

II водещ: Голяма е любовта на народа. Всички го гледат с благи очи и полагат грижи и усилия да не попадне във вражи ръце. Но намира се предател, който в края на декември 1872 година го предава. След кратка неравна борба, един срещу шестнадесет-Левски бива заловен.

I водещ: Дълго Левски е разпитван, но той не издава никого. Държи се смело! Смайва турските власти със своето себеотрицание!

……

Драматизация: „Апостолът в премеждие“ – момчетата от 8 клас и Фатме

……

Окован и кървав, във тъмница ръгнат,
Апостола беше на мъки подвъргнат учасни.
Напразно! Те нямаха власт над тази душа яка.
Ни вопъл, ни глас, ни молба, ни клетва,
ни болно стенание, не издаде в мрака туй гордо страдание.
Смъртта беше близко, но страхът далеч.
И той не прошушна предателска реч.
И на вси въпроси-гордо изпитание
един ответ даде, и едно мълчание,
и казваше:” Аз съм Левски!Ей ме на!”
И никое име той не спомена.

……

II водещ: Смел и през последните минути на прекрасния си живот, Васил Левски-Апостола на свободата е осъден на смърт, чрез обесване.
19 февруари 1873 година. Близо край град София е обесен верния син на България- Васил Левски……

Той биде обесен. О, бесило славно,
по срам и по блясък ти си с кръста равно!
Под теб ний видяхме, уви да висят
много скъпи жертви и да се тресат,
и вятърът южни с тях да си играе,
и тиранът весел с тях да се ругае.
О, бесило славно! Теб те освети смъртта на героите.
Свещено си ти.
Ти белег си страшен и знак за свобода,
за коя под тебе гинеше народа.
О, бесилко свята, бе не срам, а слава нова за земята
и връх , откъдето виждаше духът
към безсмъртието по прекия път.
……

I водещ: Цялата страна е потресена. Всички жалят великия син на родината, който отдаде за нея и последното, най-скъпото, което имаше-ЖИВОТА СИ.
Плаче Родината-майката, която трябва да откъсне от сърцето си най-верния, най-скъпия син, който не пожали ни сили, ни младост, ни живот.
…….
О, майко моя, родино мила
защо тъй жално, тъй милно плачеш?
Гарване, и ти птицо проклета,
на чий гроб там тъй грозно грачеш?

Ох, зная, зная, ти плачеш майко
затуй, че ти си черна робиня,
затуй, че твоят свещен глас, майко
е глас без помощ, глас във пустиня.

Плачи! Там близо край град София
стърчи, аз видях черно бесило
и твой един син, Българийо,
виси на него със страшна сила.

Гарванът грачи грозно, зловещо,
псета и вълци вият в полята,
старци се молят богу горещо,
жените плачат, пищят децата.

Зимата пее свойта зла песен,
вихрове гонят тръни в полето
и студ, и мраз, и плач без надежда
навяват на теб скръб на сърцето.

II водещ: Ще пазим скъпото име. Ще го носим с чест в сърцата си. Неговият огън ще гори в душите ни. Ще пазим завета му велик навеки.
…….

Стихотворение: *Когато животът ме гневно притисне…*

Когато животът ме гневно притисне
със своята силна и груба ръка,
несетно си спомням за дякона Левски
в стихията бурна на трудна борба.
И аз не заплаквам. И аз не оплаквам
на своята младост смрачения ден,
защото в очите ме Дяконът гледа
със поглед спокоен и бодро засмен.

И той ми говори, че трябва да бъда
корав като камък и всякога смел,
че трябва да срещнем открито и будно
живота разбуен, широк, накипел;
че трябва да любя народа си беден,
от грижи чемерни безспирно люлян,
та в зимите бели, бездушни и ледни
да грее във него спасителен плам;
че младите те са надеждата на света,
която разтапя смразени гърди,
която откърмя от пламък приветен
за утрото ново засмени зари.

Когато животът ме гневно притисне
със своята силна и груба ръка,
несетно си спомням за дякона Левски
в стихията бурна на трудна борба.
И аз не заплаквам. И аз не оплаквам
на своята младост смрачения ден,
защото в очите ме Дяконът гледа
със поглед спокоен и бодро засмен.

И моята млада и силна десница
издигам със вяра и тръгвам напред,

със моите верни бодри връстници
да срещнем зората със весел привет.
……..

Презентация, посветена на живота и делото на Левски - Дениз и Селверка от 11 клас